

Mijn 'grande sortie' van 2018 (deel 3)

Laat mij het eerst eens hebben over de wereldbeker. Fransen zijn chauvinistisch als het over hun 'bleus' gaat. Dat weten we. Maar deze kaasboer vond ik wel heel smakelijk (figuur 1)

Waar ben ik nu? Wel ik ben terug in mijn geliefde camping El Masnou op 10 km van Barcelona en het is een ontgoocheling. Ander personeel, andere menukaart (of beter er is er geen), er is geen echte keuken meer, geen bijzondere drankjes... Alles wat het mij hier vroeger zo leuk maakte. Het internet is slecht, en dat had ik hen al vorig jaar gezegd. Af en toe moet je een router resetten, maar daar waren ze doof voor. Nu is hier weinig volk en ik kan mij indenken waarom. Geen service, niets wat de mensen hier aantrok. Het is makkelijk om mensen weg te jagen, maar veel moeilijker om nieuwe klanten bij te krijgen. De directie hier trekt zich duidelijk niet aan van dat primair gegeven. Voor iemand die hier al tien jaar komt is het verschil overdonderend. Volgend jaar is dat niet meer de camping waar ik in Spanje eerst heen ga. Zij hebben het verbrod.

Om het over dat slecht internet te hebben, dat is puur gelegen aan nonchalance. Een router voor wifi is eigenlijk een kleine computer. Net als andere computers laadt die data op in zijn RAM-geheugen, maar een router heeft maar een relatief klein RAM geheugen. Het zal dus vrij snel vol zitten en dan begint het gedonder. Alles loopt veel trager. Je moet die router volledig uitschakelen en na enkele seconden weer inschakelen zodat de RAM leeg is en weer kan als nieuw kan beginnen. Ze noemen dat 'resetten', een mooie naam voor de 'prise uittrekken'. Maar hier is het personeel zo laks, en de directie zo ongeïnteresseerd dat ze dat sinds vorig jaar nooit gedaan hebben. De voorgaande jaren heb ik erop gewezen en een brave ziel deed dan die 'reset' tot vorig jaar. De heren en dames hadden geen tijd en goesting. En nu vraag ik het niet meer. Het is wel zo dat met de nieuwe routers dat probleem niet echt meer bestaat, maar met deze van de camping is dat wel een probleem.

Maar goed, toen ik hierheen kwam vertrok ik om 0730 vanuit één van de campings in Leucatte. Al met al viel het daar wel mee. Alhoewel, dit jaar word ik achtervolgd door het kwade oog. Ik vertelde U al over een negatief voorval in Troyes, (zonder erover uit te wijden) en nu had ik ook zoiets in Leucatte. (ook zonder er over uit te wijden) en nu vraag ik me af wat het volgende zal zijn. Maar laat ons optimistisch blijven en de rest van de reis loopt op rolletjes.

Wat echter niet op rolletjes liep dat was de tocht van Leucatte naar El Masnou. Eens ik de Spaanse grens over stak kwamen donkere wolken opzetten. Later zou het onwederen, bliksemen en tempeesten dat het een plezier was. Nu moet ik vooreerst even zeggen dat ik houd van Spanje en van de Spanjaarden, Maar!!!! Ze kunnen niet rijden als het regent. Onderweg stopte ik aan een benzinstation toen het pas begon te regenen. Maar omdat ik slechts veertig Km verwijderd was van mijn aankomst besliste ik door te rijden. Ik kleedde mij om in waterdichte motorkledij en ik vertrok van de parking. EEN minuut later had ik daar spijt van. De auto's reden gewoon stapvoets. DIE SPANJAARDEN KUNNEN NIET RIJDEN IN DE REGEN. Terug kon ik niet meer dus ik moest me erdoor murwen zoals je dat met een moto moet doen als je ballen aan je lijf hebt. Dat was eigenlijk gevaarlijk maar ik wou ook niet verzuipen in die regen. Tot overmaat van ramp heb ik geen degelijke zware waterdichte schoenen aan omdat ik mijn vorig paar kapotgelopen heb op de Vierdaagse van de Ardennen. Dus het water stond letterlijk in mijn schoenen. Aan de pèage stond een lange rij voor mij en tot ons genoeg begon het natuurlijk nog harder te regenen. Net dan zie je dat mensen niet met de kaart maar cash betalen en natuurlijk was er dan toch een muntje gevallen en moest de chauffeur uitstappen om dat op te pikken. Een ander kreeg zijn vochtige ticket er niet goed in en er moest assistentie bijkomen. Licht ergerlijk als het goed weer is, afgrijselijk als het pijpenstelen op mijn helm regent. Ik trok alvast mijn handschoenen uit om te betalen, en later kreeg ik die doornatte dingen niet meer aan. Toen ik afslag 13 (sic) richting richting El Masnou nam stopte het gelukkig met regenen maar kreeg ik krampen in mijn handen op een moeilijk parcours met dozijnen haarspeldbochten. Auto's achter mij hadden natuurlijk niet door dat ik krampen had en de chauffeurs moeten mij een zondagsrijder gevonden hebben, omdat ik die bochten zo traag nam en ze toeterden erop los. Maar goed, ik leef nog aangezien ik dit nu aan het schrijven ben. Fuck them.

En nu ik dit vanuit de bar van de camping aan het schrijven ben zie ik de 'escuela de la vela' op de zee voor mij. (figuur 2) Een kudde zeilers die steeds nauw gevolgd worden door een motorboot. Telkens er eentje in moeilijkheden komt haast dat bootje met de instructeur erin zich naar het probleembootje om dat terug in het gareel te krijgen. Die 'escuela de la vela' hoort bij de marina van El Masnou die hier een kilometer vandaan ligt. (figuur 3) Natuurlijk ziet U niet veel op deze foto van de marina behalve wat masten van zeilers. Ik nam deze foto toen ik gisteren aan het eten was in een restaurant op de marina. 16€ voor een maal met voorgerecht, hoofdgerecht, dessert en alle dranken inbegrepen tussen haakjes, de fles wijn inbegrepen. Maar waar ik het in die foto over wil hebben is de palmboom rechts in beeld. Van boven tot onder ziet dat er niet eender uit, vind U niet? Wel een palmboom is eigenlijk niet echt een boom maar een soort mengvorm van boom en struik. Het wordt pas een boom als de palmen afvallen of worden afgehakt. Elk jaar opnieuw vallen palmen af of worden afgehakt en de stengels van die palmen verharderen, of 'verhouten' om het zo te zeggen. Nieuwe palmen groeien daarboven. Jaar na jaar gaat dat zo door tot je een volwaardige palmboom hebt. En hoe die boom er uit ziet heeft met de stijl van de man te maken die het in vorm hakt, of de opdracht die hij gekregen heeft. Ofwel ruw zoals U hier (figuur 4) kunt zien ofwel fijner, zoals U bovenin de boom (figuur 5) kan zien. Op sommige plaatsen zullen de bomen allemaal heel fijn zijn, andere een mengvorm naargelang de hoed staat van de 'hovenier' of zijn opdrachtgever.

Het is hier zo warm dat ik deze nacht buiten mijn tentje slaap. Niet dat ik Tarzan ben, maar vorige nacht kon ik niet slapen van de warmte. Over het algemeen zijn hier geen muggen. Dus dat zit wel snor. Maar verder zijn hier mieren nesten en je ziet constant karavanen over de grond van het ene hol naar het andere lopen. Je moet enkel je tentje of je luchtmatras niet op zo een route plaatsen, dan ben je OK. (figuur 6)

Wat minder OK is lijkt mij de afwezigheid van de katten die elk jaar hier in groten getale hun opwachting doen om 's morgens van de camping staf hun melk en voedsel te krijgen. Ze zijn er gewoon niet meer. Twee jaar geleden waren er zeker een stuk of twintig, vorig jaar zag ik er met moeite twee of drie en dit jaar geen enkele. NUL 'gatos'. Er bestaat in het Spaans een uitdrukking die gaat als 'cuatro gatos', zoiets als er is geen kat. Wel geen 'gatos' meer op deze camping. Ik vroeg het aan Ahmed, de nachtwaker. En volgens hem is er hierboven op de heuvel een Roma nederzetting, die katten een lekkernij vinden. Of dit waar is weet ik niet, enkel weet ik dat er geen enkele kat meer is op de camping waar er in mijn vorige jaren altijd minstens een stuk of tien waren. Niet dat ik er dol op was, ze krijsten erop los soms, maar ik vond ze wel leuk.

Wat minder is beter is, dat zijn het aantal hanen op de camping. De eigenaar heeft spijtig genoeg de liefhebberij een kot met kippen en hanen te houden. Vorige jarentwee hanen om juist te zijn. Een met een normale roep, en een andere die een roep had tussen een stofzuiger en de starter van een grasmachine. Elke morgen om 0530 begonnen die tegen mekaar op te kraaien. Voor heel de camping. Ik vermoed dat de eigenaar oorschelpen draagt, want dat was absolute terreur. Twee hanen die mekaar geen krimp geven. Ondertussen heeft die ene (die als een stofzuiger) het loodje gelegd, en is het lawaai gehalveerd. ONE TO GO. Als ik die Roma zie ga ik hen proberen te overtuigen dat hanen lekkerder zijn dan katten. 'Versuchen steht frei'.

Sinds vorig jaar is Carina hier op de camping als barmeisje. De enige die overschiet van vorig jaar trouwens. Het is een heel aardig kind, en ik heb er niets verkeerd over te zeggen behalve dat haar 'poitrine' wat ogen doet afleiden. Ze flirt schaamteloos met het andere personeel en alle klanten die haar bevallen. Mij laat ze links liggen. Ze is namelijk in voor jong, knap, slank, blond en al de rest dat ik niet meer ben.

En zo, hier stop ik dan met mijn verslagje. Ik hoop dat U ervan genoten heeft en tot de volgende keer.

Gunter

De volgende keer wil ik het hebben over 'los huevos de Manolo'. (Figuur 7)

Figuur 1

Figuur 2

Figuur 3

Figuur 4

Figuur 5

Figuur 6

Figuur 7